

Memleketi Kurtaracak Olan Okumaktır

– LeyL-i Efruz · 29 Kasım 2015

MEMLEKETİ KURTARACAK OLAN OKUMAKTIR

Müslüman okur, okumalı. Okuyan ezilmez, eşini dostunu da ezdirmez. Oku, oku, oku peygamberime inen ilk ayet değil midir? “Oku.” Okumayı ilk anlayacak biz Müslümanlar değil miyiz? Ben okumayı bilmem diyen amcalarım, teyzelerim gözün var, doğayı oku. Bak her gün güneş doğudan doğuyor, batıdan batıyor. Gece, gündüz ve mevsimler birbirlerini kovalıyor ama yakalayamıyor. Bakmak, sadece okumak değildir. İşte tam bu zaman işe düşünce giriyor. Düşünmek evet. Bizi hayvanlardan ayıran en büyük fark. Sen onu kullanmasan ne farkın var evinin önüne bağladığın hayvandan. Onlar Allaha olan görevlerini kendilerince Allah'ı zikrederek yerine getiriyor. Sorguda demezler mi? Beğenmediğiniz, kapınızın önüne bağladığınız hayvan kadar olamadınız. Ne cevap veririz acaba o zaman. Hani derler oku ve düşün ki farkın olsun diğerlerinden. İşte gayemiz bu diğerlerinden olmamak. Diğerleri işte hayvandan, okumayan ve düşünmeyen insandan. Biz Müslümanların en büyük farkı olmalı okumak ve düşünmek. Okumaktan insan ne kaybetmiş. “Boş vaktinizde ne yapıyorsunuz?” Diye bir soru soruluyor. Bir grup; “Kitap okuyorum.” Diye cevap veriyor. Ne zamandan beri okumak boş zamanı değerlendirmek için kullanılır oldu. Okumak için okumak değil, anlamak için okumak ve düşünmek için de anlamak lazım. Okumak için okursan ne anlamı var anlamaz ve düşünmezsen. Ne gerek var başkasının okuduğundan onun anladığını anlatmak. Aslında hazır konma veya diğer anlamıyla ahmaklık. Aklın yok mu oku, anla. Sen başkasına okuduğunu anlat, oda senin anladığını başkasına anlatsın.

Oku;

“O zaman belki değer arşa başın”

Okumazsan ne farkın var, şu taştan, ağaçtan, topraktan, evinin önüne bağladığın hayvandan veya şu işe yaramaz leşten. Hissiz, geleceğini düşünmüyorsan, şu çocuğundan miras aldığın vatanını düşün. Vıcdansızlık yapıp şu güzelim vatanı yakma. Vatanın sahibi, seçtiklerin değil, sensin, unutma.

“Hüsrana rıza verme, çalış, azmi bırakma,

Kendin yanacaksan bile evladını yakma,

Sahipsiz olan vatanın, batması haktr,

Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.”

Başkaları çalışsın sen yat tamam mı. Sonra da gelip vatanından toprak iddia etsin. Senin kadar yüreksiz birisini görmedim, ayıp. Ecdadın öğretmişti, batıya okumayı ve düşünmeyi, ecdadına da bilmediğini öğretendir, Allah. Şimdi, onlar öğretiyor sana, ayıp, kalk. Kendine sövülmüş gibi hissetmiyor musun? Hissetmiyorsan eğer, hissiz, yüreksizsin. Bu memleketten kurtulmaya nedendir, çaban. Ne gerek var. Ümidin bitmesin bu millete. Keşkelerle öldürme zamanını, cahillik öyle yerdir ki çeker içine, bırakma bu milleti sana ihtiyacı var. Bağırma, isyan etme zaman çok değerli, yapılması gerekenler acil.

“Âlem de ziya kalmasa halt etmelisin, halk,

Eğerleri önünde yatan şaşkın adam, kalk,

Yiğit, öyle bataktır ki düşersen
boğulursun ,

Ümide sarıl sınıksız seyret ne
olursun,

Feryadı bırak kendine gel çünkü zaman dar,

Uğraş ki telafî edecek bunca zarar var,

Kurtulmaya azmin niye
süreksiz,

Kendin mi yoksa ümidin mi yüreksiz?”

Milletimden bana ne deme, sakın. Deden bana ne deseydi, olur muydun burada?

“Ey dipdiri meyyit, iki el bir baş içindir.

Davransana ellerde senin, başta
senindir.

His yok hareket yok acı yok leş mi
kesildin?

Hayret veriyorsun bana, sen böyle değildin.”

Utanma duygusu da yok şuna bak Allah aşkına. Tükürsen yüzüne onunla gusüllünü alır o kadar alçalmış.

“Göster Allah’ım bu millet kurtulur tek mucize,

Bir utanmak hissi ver gayp hazinenden bizlere.”

Çalış da çalışmadığın günlerde çok kayıplar var telafı edilmesi lazım gelmez mi? Ahmaklığının. Senin ecdadın değildi böyle. İnancın mı yok bu millete, bu millet ki tarihinde milletlere nasıl millet oluru öğretendir.

“Biz de bir zamanlar millet hem de nasıl bir milletmişiz,

Gelmişiz dünyaya milliyet nedir, öğretmişiz.

Kapkaranlıktan bütün afak-ı insaniyetin,

Nur olup fıskırmışız, ta sinesinden zulmetin”

Bu millet son bulursa işte o zaman söverler herkes bize, başta İstiklal Şairim olmak üzere;

“Alçak bir ölüm varsa eminim budur, ancak,

Dünyada inanmam, hani görsem de gözümle,

manı olan kimse, gebermez bu ölümlle.”

Atandan kalma bilgilerini bıraktın da ne oldu. Ecdadının düşmanlarına uşak oldun. Allah istedi böyle oldu, dedin. Hayır, Allah istemedi sen istedin ve ayaklar altında ezildin. Dur! Sakın, başını ezdirme, gövdeni ezdirdin bari onu ezdirme.

“O ihtişamı elinden niçin bıraktın da,

Bugün yatıp, duruyorsun, ayaklar
altında,

Kadermiş öyle mi? Hâşâ, bu söz değil
doğru,

Belanı istedin, Allah da verdi doğrusu bu,

Talep nasılsa netice de öyle çıkar,

Kaderin, insana zulmetme ihtimali mi var?”

Çalış da şu millet kalksın ayağa. Fenalık yapıp da çalışmazlık yapma. Her şey ellerin de önce geleceğin.
Kaldır şu milleti de görsün düşmanların. Bir şair;

“Çalış, alçaklık yapmada kurtar
milleti,

Silkin, üzerinden at, şu batı illetini,

Kalk, ayağa da görsün, garbın efendileri,

Yüceler yücesi, Allah'ın gölgelerini.”

İstiklal Şairim;

“Çalış dedikçe Mevla, çalışmadın durdun,

Onun hesabına birçok hurafe uydurdun,

Sonunda da bir de tevekkül sokuşturup araya,

Zavallı, dini çevirdin maskaraya.”

Memleketim yanma ki üzerinde yaşayacak, mümin ve müminat. Felaketin olursa şu şuursuz millet, ne diyeyim, ne söveyim. Ayıptır ecdadından taşıdığı kana.

“Yazık ki ruhuna zerk ketiler de meskeneti,

Cüzama döndü, haraba etti gitti, memleketi,

Nasıl da hür olan, tahammül eder esaretine,

Kör olsun ağlamayan, ey vatan felaketine.”

Ahmet Faruk KÖRÜN

.